

C249 – OND28

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2007-2008

20 mei 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING, WETENSCHAP EN INNOVATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Stern Demeulenaere tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het educatieve gebruik van games in het onderwijs

Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over mogelijke toepassingen van gaming in het onderwijs

1

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de naleving van de resolutie betreffende tijdige indiening van ontwerpen van decreet inzake het onderwijs met het oog op een rechtszekere en ordentelijke start van het schooljaar

4

Vraag om uitleg van de heer Erik Tack tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het voornemen van de federaal minister van Volksgezondheid om de bestaande contingentering van het aantal artsen uit te breiden

7

Voorzitter: mevrouw Monica Van Kerrebroeck

Vraag om uitleg van mevrouw Stern Demeulenaere tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het educatieve gebruik van games in het onderwijs

Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over mogelijke toepassingen van gaming in het onderwijs

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mevrouw de voorzitter, het belang van informatie en communicatietechnologie (ICT) in onze maatschappij neemt dagelijks toe. Een van de meest ingrijpende evoluties vindt wellicht op het vlak van de games plaats.

Naar aanleiding van deze trend is onlangs in het Vlaams Parlement een hoorzitting met de diverse actoren gehouden (*Parl. St.* VI. Parl. 2007-08, nr. 1684/1). Tijdens die hoorzitting is de educatieve waarde van games onder de loep genomen.

Het dossier van het Vlaams Instituut voor Wetenschappelijk en Technologisch Aspectenonderzoek (viWTA) maakt alvast brandhout van alle vooroordelen die over games heersen. Die vooroordelen gaan van het zogenaamde aanzetten tot geweld tot de potentiële vatbaarheid voor verslaving. We kregen uit de meest diverse hoeken positieve klanken te horen. Blijkbaar zou een doorgedreven integratie in het Amerikaans onderwijs heel positieve resultaten hebben opgeleverd. Dit stond enkele weken geleden in het tijdschrift *Body Talk* te lezen. In de Verenigde Staten heeft dit zelfs tot de subsidiëring van dergelijke games geleid. Die subsidiëring past in het kader van de gezondheidsbeleving en sport op school.

Mijnheer de minister, hoe staat u tegenover het gebruik van games als educatieve middelen? Hebt u weet van het gebruik in de Verenigde Staten? Welke resultaten heeft dat exact opgeleverd? Beschikt u over gegevens hierover? Bieden de beschikbare middelen voor ICT voldoende ruimte om de aankoop van dergelijke games in de hand te werken? Hebt u al stappen ondernomen om het gebruik van games in het onderwijs te stimuleren?

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mevrouw de voorzitter, ik sluit me aan bij de vraag om uitleg van mevrouw

Demeulenaere. Gamen is in de leefwereld van heel wat mensen een begrip geworden. Het gaat dan om oudere medioren en vooral om jongeren.

Games komen vaak ten gevolge van negatieve berichtgeving in het daglicht. Ik denk hierbij aan gewelddadige spelletjes die jongeren tot geweld zouden aanzetten. Uit verschillende studies blijkt echter dat over games heel wat positiefs te vertellen valt. Uit een studie van het viWTA blijkt dat games jongeren leren samenwerken, leren hoe compromissen moeten worden gesloten, tactisch inzicht bijbrengen en fysieke vaardigheden, zoals de oog-handcoördinatie, het reactievermogen en bijkomend ruimtelijk inzicht stimuleren. Dat zijn positieve resultaten die door middel van games kunnen worden bereikt.

Tijdens de hoorzitting in de commissie voor Cultuur is een belangrijk statement gemaakt: we moeten games niet verbieden. Het gaat hier om een belangrijk onderdeel van de leefwereld van veel jongeren. We moeten jongeren met games leren omgaan. Vooral met betrekking tot de gewelddadige games is het belangrijk na te gaan voor wie ze zijn gemaakt. We moeten een aantal normen, in het bijzonder leeftijdsnormen, respecteren. Het is belangrijk hier op een goede manier mee om te gaan.

Hoe gevoelig iemand voor gewelddadige games is en welke reacties die games zullen teweegbrengen, hangt in sterke mate van de jongere zelf af. Jongeren moeten het onderscheid tussen realiteit en fictie maken. Heel wat games hebben een positief effect. De spelletjes van Sirius Games zijn hier specifiek voor ontwikkeld. De andere games zijn niet zo kwaadaardig als systematisch wordt verteld. We moeten er gewoon mee leren omgaan.

Ik heb in een persbericht gelezen dat de Nederlandse minister van Onderwijs inziet dat er meer belang aan mediawijsheid moet worden gehecht. Hij heeft het voortouw genomen en wil samen met de minister van Gezin en Jeugd een expertisecentrum op te zetten. Dit centrum zal zich tot gezinnen en scholen richten, en zal hen helpen verstandiger met media om te gaan. Het gaat hier niet enkel om games. Onze ouders, kinderen en leerkrachten kunnen op dit vlak zeker enige ondersteuning gebruiken.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van de studie van het viWTA over games? In deze studie wordt onder meer gepleit voor het gebruik van games in het onderwijs. Games kunnen immers een goede leeromgeving vormen. Bent u bereid met betrekking tot het gebruik van games in de klas een proeftuin op te zetten?

Zult u het vak ‘digitale media’ of ‘e-cultuur’ in het curriculum van de pedagogische opleiding opnemen? Dit zou toekomstige leerkrachten met de mogelijkheden van games vertrouwd moeten maken. Onze jongeren zijn daar snel weg mee. Ze leren zichzelf een weg te banen. Voor onze leerkrachten is de nodige ondersteuning nodig.

Bent u bereid in een kenniscentrum te investeren? Wilt u op dit vlak een trekkersrol vervullen? Dit centrum zou leerkrachten en ouders op het vlak van mediawijsheid kunnen ondersteunen.

Mijn laatste vraag betreft de economie en de tewerkstelling die achter de games schuilgaat. De gamesector is voor Vlaanderen heel belangrijk. We hebben in de hoorzitting vernomen dat het ontwikkelen van games ‘een creatieve technologische spitsvondigheid’ is. Dat lijkt ons, Vlamingen, dus op het lijf geschreven. Het is dan ook heel belangrijk dat er een goede opleiding is voor die gameontwikkelaars. Ook het viWTA vraagt dat. Er is een vraag naar masteropleiding in Game Development, een internationaal gerichte designopleiding. Bent u bereid om daarin te investeren, of op zijn minst te onderzoeken wat de mogelijkheden zijn?

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Ik sluit me volledig aan bij de twee vraagstellers, maar ik wil er nog een paar puntjes aan toevoegen.

Mevrouw Rombouts had het over opleiding. Ik denk dat ook navorming heel belangrijk is, vooral voor wie de opleiding al enige tijd achter de rug heeft. De jongeren zijn daar immers snel mee vertrouwd, maar ik weet niet of dat voor de niet-jongeren ook geldt. Het lijkt me nuttig om dat mee te nemen.

Mevrouw Demeulenaere vroeg of er beschikbare middelen zijn. Ik vermoed dat de middelen voor ICT die nu beschikbaar zijn voor de scholen, niet volstaan om dat uit te breiden naar de games. Er is in de scholen nood aan hardware, maar ook aan software. Er zijn ook kosten voor licenties, en dat vergeet men vaak. Daardoor opereren sommige scholen op dat vlak niet altijd in de legaliteit.

Als men eraan denkt om games als een valabel onderwijsinstrument in te voeren, moeten daar middelen tegenover staan. Ik denk daarbij ook aan de omkadering, de ICT-coördinatoren enzovoort. Er zijn gekleurde punten voor aanwezig, dus als die taak uitgebreid wordt, moet ook in middelen worden voorzien voor de omkadering.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, collega’s, mijn medewerkers en ikzelf hebben inderdaad kennis genomen van de viWTA-studie. Die was zeker interessant, maar bracht relatief weinig nieuwe informatie over de mogelijkheden van gaming in het

onderwijs. Het is immers niet de eerste studie die genuanceerd de positieve en negatieve aspecten van gaming belicht. Het is ook niet de eerste studie die peilt naar de educatieve mogelijkheden van ICT en meer specifiek gaming.

Het is dus niet zo dat games helemaal nieuw zijn in het onderwijs. Heel wat scholen hebben reeds ervaring met het gebruik van games in de lessen. Ik zie games dan ook als een interessant en stimulerend leermiddel, maar het staat naast andere potentiële leermiddelen. In die zin is het enerzijds belangrijk dat meer leerkrachten de mogelijkheid ontdekken om via games op een interactieve en aangename wijze leerinhouden over te brengen.

Anderzijds moeten we het belang van dit ene leermiddel ook weer niet overroepen. Het gebruik van games is niet altijd geschikt en heeft ook zijn beperkingen. Sommige games vragen immers veel tijd om ze te spelen, wat natuurlijk niet altijd mogelijk is in de klas. De scholen moeten de keuze maken wat het beste leermiddel is om bepaalde eindtermen of ontwikkelingsdoelen te behalen.

Het is natuurlijk wel belangrijk dat scholen over de nodige ICT-infrastructuur beschikken om games als leermiddel te kunnen gebruiken. Mevrouw Van Kerrebroeck vroeg zich daarbij af of scholen nog wel kunnen volgen qua middelen. Ik verwijs daarvoor naar het ICT-infrastructuurprogramma waarbij in 2007 en 2008 in totaal ruim 36 miljoen euro is geïnvesteerd in ICT-infrastructuur. Scholen kunnen hiermee zowel hardware als software aankopen. Bij die software zit bijvoorbeeld ook edutainment, games enzovoort. Daarmee hebben we al een aanzienlijke investering gedaan. Ik zeg niet dat alles daarmee opgelost is, maar het maakt toch heel veel mogelijk, ook wat betreft het zinvol gebruiken van games.

Een volgende vraag was of de eindtermen worden aangepast, zodat er vanaf het basisonderwijs meer aandacht zal worden besteed aan media en digitale geletterdheid, zoals dat door het Vlaams Parlement al eerder gevraagd werd. Ik heb geen intenties om in bijkomende eindtermen te voorzien met betrekking tot media en digitale geletterdheid. Ik ben van mening dat de huidige eindtermen al voldoende aanknopingspunten bieden om games als leermiddel in te zetten. Ik verwijs daarvoor naar de eindtermen muzische vorming, wereldoriëntatie en de leeroverschrijdende eindtermen ICT van het lager onderwijs. Die laatste werden trouwens nog maar dit schooljaar geïmplementeerd.

Naast de eindtermen is er de CANON-cultuurcel die de scholen ondersteunt om digitale geletterdheid te ontwikkelen bij hun leerlingen.

Wat betreft de opname van het vak ‘digitale media’ of ‘e-cultuur’ in het curriculum van de pedagogische

opleidingen, kan ik u zeggen dat de instellingen voor hoger onderwijs zelf bevoegd zijn voor de ontwikkeling van het curriculum van de lerarenopleidingen. Ik voorzie zeker geen wijziging van de basiscompetenties. De recent door het Vlaams Parlement goedgekeurde basiscompetenties van de leraren laten voldoende ruimte en zetten de leraren er ook toe aan aandacht te hebben voor het gebruik van dit soort leermiddelen.

Er is me gevraagd of in het hoger onderwijs een internationaal gerichte gamesopleiding kan worden ingericht, een soort master in game development. Uit de hoorzitting in het Vlaams Parlement over de viWTA-studie blijkt dat gameontwikkelaars een steeds belangrijker wordende economische sector vertegenwoordigen. Deze sector is ook op zoek naar hooggekwalificeerd personeel. Op dezelfde hoorzitting is echter ook de complexiteit van een gameopleiding uitvoerig aan bod gekomen. Games ontwikkelen is een multidisciplinaire zaak waarbij er een combinatie moet zijn van mensen met creatieve vaardigheden zoals scenaristen, kunstenaars, regisseurs, componisten, vormgevers en grafici enerzijds en mensen met technologische vaardigheden anderzijds zoals programmeurs, 3D-specialisten, monteurs, geluidstechnici enzovoort.

Op dit ogenblik zijn er een aantal opleidingen die werken rond game development. Ik denk dan concreet aan de bachelor in de multimedia en communicatietechnologie en specifiek de afstudeerrichting digital arts en entertainment aan de Hogeschool West-Vlaanderen in Kortrijk, of de master na master in e-media, game development van GroepT in Leuven. Ook de master in de informatica van de tUL schenkt in de specialisatie multimedia aandacht aan game design.

Ik kan me wel voorstellen dat bepaalde deelaspecten in de bestaande opleidingen misschien nog onvoldoende behandeld worden. Misschien is er zelfs ruimte voor bijkomende opleidingen. Zoals u weet, ligt het initiatief voor curriculumaanpassingen en zelfs voor programmatie niet bij de overheid. De hogescholen en de universiteiten moeten daar zelf de stap zetten. Ze doen dat altijd best in overleg met de sector zelf. Door de tijdelijke programmatiestop in het hoger onderwijs hebben ze ook de tijd om dat zeer goed voor te bereiden. Nieuwe opleidingen kunnen immers omwille van de tijdelijke programmatiestop ten vroegste vanaf het academiejaar 2011-2012.

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. In de Verenigde Staten worden games onder andere gebruikt voor lichamelijke opvoeding en sport op school. Ze worden gebruikt om het gevecht tegen obesitas aan te gaan. Dergelijke initiatieven zijn bij ons nog niet gekend. In de Verenigde Staten worden daar positieve resultaten mee gehaald. Het is

misschien de moeite waard om dit verder te onderzoeken. Ik weet dat dit thema u na aan het hart ligt.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik begrijp dat het gebruik van games in de lessen de verantwoordelijkheid van de school zelf is. Het is ondertussen zo'n essentieel onderdeel geworden van de leefwereld dat we op het vlak van mediawijsheid toch meer stimulerend kunnen optreden. Ik weet niet wat de mogelijkheden of instrumenten zijn om dergelijke stimulansen in te bouwen. Jongeren zullen buiten het onderwijs wel met games omgaan, maar er kan in het onderwijs aandacht worden gegeven aan hoe ze daarmee omgaan.

Ik had nog een vraag over het kenniscentrum. Bent u bereid om trekker te zijn en mee te investeren in een kenniscentrum dat leerkrachten, ouders en jongeren zal ondersteunen om de mediawijsheid meer bespreekbaar te maken en dit meer een plaats te geven in de samenleving?

Ik heb verder begrepen dat de eerste stap moet worden gezet door de hogescholen en universiteiten zelf, maar dat u dan wel bereid bent om de zaak mee te bekijken.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik zal de commissieleden een lijst overmaken van de eindtermen voor de leerlingen en de basiscompetenties voor de leerkrachten. Daarop staat hoe we al doelstellingen formuleren en aanknopingspunten bieden om games als leermiddel in te zetten om mediawijsheid te ontwikkelen.

Ik vind dat trouwens een mooi woord. Eigenlijk doen we dat al met onze eindtermen voor de leerlingen en met de basiscompetenties voor de leerkrachten. We gaan ervan uit dat we scholen voor de rest niet bij het handje houden. Ze moeten die eindtermen bereiken en hetzelfde geldt voor de basiscompetenties. Dat is heel wat. U kunt die lijst nalezen. Het is daarom niet nodig een extra initiatief te nemen om de doelstelling duidelijk te maken: die is er.

Moeten we een kenniscentrum oprichten? Ik ben niet erg enthousiast over dergelijke suggestie. In Vlaanderen is er al een te verregaande versnippering van kenniscentra allerhande. Dat is niet goed. Op den duur zijn er zoveel kenniscentra dat er een kenniscentrum nodig is om de mensen de weg te wijzen naar de kenniscentra. Ik stel voor om niet meteen een kenniscentrum op te richten rond een belangrijk punt als games.

Kijk de lijst van de eindtermen en basiscompetenties na, en u zult zien hoe sterk de aanknopingspunten zijn.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de minister, ik kan erin komen dat een kenniscentrum games een wat

enge visie is. Het gaat echter veeleer om een kenniscentrum media en mediagebruik in het algemeen. Ik begrijp wel de bezorgdheid dat we niet verder aan versnippering moeten doen en dat we moeten opletten met de veelheid aan kenniscentra.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de naleving van de resolutie betreffende tijdige indiening van ontwerpen van decreet inzake het onderwijs met het oog op een rechtszekere en ordentelijke start van het schooljaar

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, u weet dat ik met u allen de zorg deel dat een schooljaar rechtszeker en ordentelijk kan starten. Rechtszekerheid is dan ook belangrijk voor onze scholen.

Dit betekent dat niet op basis van omzendbrieven zonder decretale basis mag worden bestuurd. Bovendien is het essentieel dat de regelgeving die repercussies heeft op het begin van het schooljaar en die op 1 september moet worden nageleefd, de scholen tijdig bereikt. Dit is belangrijk voor de leerlingen, voor de studenten, voor de ouders, voor de leerkrachten, voor de schooldirecties en voor de schoolbesturen.

Omwille van deze bezorgdheid heeft het Vlaams Parlement op 28 mei 2003 unaniem een resolutie goedgekeurd betreffende de tijdige indiening van ontwerpen van decreet inzake het onderwijs met het oog op een rechtszekere en ordentelijke start van het schooljaar (*Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1578/5*). De essentie van deze resolutie is dat alle omzendbrieven en besluiten een decretale basis moeten hebben en dat decreten die repercussies hebben op de start van het schooljaar en die op 1 september ingaan, voor 1 mei in het Vlaams Parlement aanwezig moeten zijn. Bovendien moeten de besluiten en de omzendbrieven voor 25 juni in de scholen aanwezig zijn.

Als initiatiefnemer van deze resolutie kijk ik nauwgezet op de uitvoering ervan toe. Ik denk niet dat het nodig is opnieuw een voorstel van resolutie in te dienen: we moeten proberen de bestaande resolutie te laten toepassen.

Mijnheer de minister, zijn alle ontwerpen van decreet die vanaf 1 september 2008 van kracht worden reeds in het Vlaams Parlement ingediend? Zo neen, aan welke

ontwerpen van decreet mogen we ons dit zittingsjaar nog verwachten? Aan hoeveel uitvoeringsbesluiten en omzendbrieven mogen we ons voor de start van het volgend schooljaar verwachten? Kunt u een overzicht per opleidingsniveau geven? Die documenten moeten liefst voor 25 juni in de scholen aanwezig zijn. Een essentiële vraag is of u de onderwijsinstellingen kunt garanderen dat ze tijdig en correct zullen worden geïnformeerd. Zal de nodige rechtsgrond voor de regelgeving aanwezig zijn? Zullen de schoolbesturen en -directies een rechtszekere en ordentelijke start kunnen voorbereiden?

De voorzitter: Mevrouw Michiels heeft het woord.

Mevrouw An Michiels: Mevrouw de voorzitter, ik sluit me graag aan bij de vraag om uitleg van de heer De Meyer. Mijn fractie heeft al herhaaldelijk op het belang van de tijdige indiening van ontwerpen van decreet gewezen. Dit moet de scholen in staat stellen het schooljaar in september op een ordentelijke manier te kunnen aanvatten.

Ik ben nagegaan welke antwoorden de minister in het verleden op deze vragen heeft gegeven. In het eerste jaar van de huidige legislatuur heeft hij verklaard dat de materie voor hem nog nieuw was en dat alles om die reden wat laat was. Als nieuweling kon ik dat antwoord toen appreciëren. Het jaar daarop heeft de minister geantwoord dat de scholen reeds op de hoogte waren van al wat nog zou volgen. Er was nog niet over de ontwerpen van decreet gestemd. Aangezien de scholen allemaal SCHOOLdirect ontvangen, wist iedereen wat er zat aan te komen. Vorig jaar heeft hij verklaard dat vooruitgang was geboekt. Onderwijsdecreet XVII, waarover een hele polemiek is ontstaan, is immers maar negentien dagen te laat ingediend. Als we die weg zouden blijven volgen, zouden we dit jaar ons doel moeten hebben bereikt.

De heer De Meyer heeft verwezen naar het voorstel van resolutie (*Parl. St. VI. Parl. 2005-06, nr. 913/1*) dat we straks zullen bespreken. Hij vindt dit initiatief niet nodig. Ik zal straks benadrukken waarom wij dit wel nodig vinden. Deze vragen komen elk jaar opnieuw aan bod. Het is de zesde maal dat hierover een vraag om uitleg wordt gesteld. Dit feit wijst niet op een groot vertrouwen in de naleving van de resolutie.

Ik sluit me graag bij de vraag om uitleg van de heer De Meyer aan. Ik hoop dat de minister ons ditmaal een positief antwoord zal geven. (*Opmerkingen van de heer Jos De Meyer en mevrouw An Michiels*)

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, ik zal even opsommen welke ontwerpen van decreet

vanaf 1 september 2008 van kracht worden en al in het Vlaams Parlement zijn ingediend. Het ontwerp van decreet betreffende de werkingsbudgetten voor het basisonderwijs en het secundair onderwijs (*Parl. St. VI. Parl. 2007-08, nr. 1667/1*) zal ik straks toelichten. Op donderdag 22 mei 2008 zullen we vermoedelijk dit ontwerp van decreet in deze commissie bespreken. Het ontwerp van onderwijsdecreet XVIII zal donderdag 22 mei 2008 in deze commissie worden toegelicht. De bespreking zal vermoedelijk op 29 mei 2008 plaatsvinden. De onderhandelingen over het ontwerp van decreet betreffende leren en werken, dat gedeeltelijk vanaf 1 september 2008 in werking zal treden, zijn op 13 mei 2008 afgerond. De verdere planning moet nog worden opgesteld.

Wat de nog te verwachten uitvoeringsbesluiten en omzendbrieven betreft, stel ik voor de heer De Meyer de volledige lijst te laten bezorgen. De heer De Meyer zal onmiddellijk zeggen dat het zeer veel is. Hij heeft de gewoonte hier een apocalyptisch beeld van op te hangen. De waarheid is dat een aantal omzendbrieven vrij snel tot stand kunnen komen. Het gaat immers om een rechtstreekse toelichting bij het ontwerp van onderwijsdecreet XVIII. Dat is alvast ruim op tijd. Met betrekking tot de overige ontwerpen van decreet moet misschien nog over de uitvoeringsbesluiten worden onderhandeld. Dat vraagt wat meer tijd. Ik wil alvast niet dat de heer De Meyer bij het zien van de cijfers een paniekaanval krijgt. Dit is een normale situatie. (*Opmerkingen van de heer Jos De Meyer*)

Ik zal de heer De Meyer een volledige lijst met een stand van zaken bezorgen. Ik overloop nu even de uitvoeringsbesluiten en de omzendbrieven.

Voor het basisonderwijs gaat het om een tiental uitvoeringsbesluiten. Voor het secundair onderwijs gaat het om een achttal uitvoeringsbesluiten. Daarnaast zijn er een vijftal uitvoeringsbesluiten die zowel op het basisonderwijs als op het secundair onderwijs betrekking hebben. Voor het volwassenenonderwijs gaat het om veertien uitvoeringsbesluiten. Een groot gedeelte hiervan betreft de omschrijving van de modulaire structuur. Dit is in feite courant werk. Voor de basiseducatie gaat het om vier uitvoeringsbesluiten en voor het deeltijds kunstonderwijs gaat het om twee uitvoeringsbesluiten. Daarnaast zijn er twee niveau-overschrijdende uitvoeringsbesluiten, met name een nieuw besluit betreffende de mentoren en een besluit betreffende de terbeschikkingstelling, de revalidatie en de wedertewerkstelling. Tot slot is er een besluit met betrekking tot de bekwaamheidsbewijzen van de centra voor leerlingenbegeleiding (CLB's).

De omzendbrieven volgen op decreten en uitvoeringsbesluiten. Voor het basisonderwijs en voor het secundair onderwijs tel ik er telkens een tiental. Voor het basisonderwijs en het secundair onderwijs samen gaat het om

zes omzendbrieven. Voor het volwassenenonderwijs gaat het om een zevental omzendbrieven. Daarnaast zijn er nog drie niveau-overschrijdende omzendbrieven en een omzendbrief met betrekking tot het deeltijds kunstonderwijs. Tot slot moet een nieuwe omzendbrief een oudere omzendbrief over de bekwaamheidsbewijzen van de CLB's actualiseren.

De belangrijkste conclusie is dat mijn medewerkers zich tijdens de komende periode niet zullen vervelen. Essentieel is natuurlijk de vraag of we de onderwijsinstellingen kunnen garanderen dat ze tijdig en correct zullen worden geïnformeerd en dat in de nodige rechtsgronden zal worden voorzien.

Mijn kabinetsmedewerkers en de administratie doen hun uiterste best om de resolutie over de rechtszekere en ordentelijke start van het schooljaar te respecteren. Ik heb al meermaals verklaard dat de vraag of we hierin slagen van zeer veel factoren afhankelijk is. Dat valt niet echt te voorspellen. Een ordentelijke start van het schooljaar houdt niet enkel in dat we snel meedelen wat precies wijzigt, we moeten accuraat meedelen wat de effectieve invloed van deze wijzigingen op de werkvloer zal inhouden. Dit kan natuurlijk niet sneller dan de besluitvorming zelf verlopen. De agenda's van verschillende betrokkenen, zoals de onderwijsadministratie, de zuilen, de inspectie van Financiën, het departement Financiën en Begroting, de sociale partners, de Raad van State en de Vlaamse Regering, hebben een invloed op de doorlooptijd van deze besluitvormingsprocessen.

Omdat ik de resolutie wil respecteren, tracht ik er elk jaar een strakkere timing op na te houden. Bepaalde, soms ook onverwachte, omstandigheden vragen soms een snelle oplossing. Hierdoor wordt de vooropgestelde timing niet altijd gehaald.

We mogen niet vergeten dat inspanningen worden geleverd om langs allerlei kanalen rechtstreeks met het onderwijsveld te communiceren. Dit gebeurt onder meer in de bekende nieuwsbrieven SCHOOLdirect en in LERARENDirect. De administratie organiseert ook dit jaar Rondes van Vlaanderen om de onderwijsinstellingen te informeren over de gewijzigde of nieuwe regelgeving die vanaf 1 september 2008 van kracht wordt. De infosessies voor het basis- en het secundair onderwijs vinden in alle Vlaamse provincies plaats. Voor het deeltijds kunstonderwijs gebeurt dit enkel in Brussel. Deze Rondes van Vlaanderen gaan in juni 2008 van start. Ook voor de basiseducatie zullen informatiesessies worden georganiseerd.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: De minister heeft een aantal interessante gegevens meegedeeld. Zoals ik daarnet al heb verklaard, blijft het belangrijkste echter onze zorg

dat de directies de mogelijkheid moeten hebben het nieuwe schooljaar op een goede manier voor te bereiden. Ik leid uit het antwoord van de minister af dat hij werkelijk al het mogelijke doet om een sterke communicatie op poten te zetten. Hij maakt gebruik van studiedagen en van SCHOOLdirect om de instellingen correct en tijdig te informeren.

Ik blijf met het beeld zitten dat de zorgen van de directies momenteel reeds vrij groot zijn. Dit is geen apocalyptisch beeld, het gaat om het dagelijkse werk. Op het einde van het schooljaar komt hier nog heel wat bij kijken. Ik denk hierbij aan deliberaties, begeleiding, oriëntering van leerlingen of gesprekken met ouders. Het bijkomende werk ter voorbereiding van een nieuw schooljaar is niet eenvoudig, zeker niet als een directie in totaal met een tachtigtal omzendbrieven en uitvoeringsbesluiten wordt geconfronteerd. Ik weet dat voor elk niveau slechts een gedeelte hiervan van toepassing is. Voor het basisonderwijs gaat het om een twintigtal documenten. Voor het secundair onderwijs geldt dezelfde orde van grootte.

Dit is een ernstige opdracht. Als we een bijdrage kunnen leveren om de opdracht niet te bemoeilijken, doen we ons werk. Een van de middelen om een bijdrage te leveren, is net de resolutie. We moeten verhinderen dat tijdens de vakantie te veel klappen vallen. We moeten eerlijk zijn. In het verleden is dit soms gebeurd. De voorbije jaren is vooruitgang geboekt. Ik durf op dit ogenblik evenwel niet te stellen dat we onze oorspronkelijke doelstelling al hebben bereikt.

Ik hoop dat onze resolutie en onze vragen om uitleg een verdere bijdrage kunnen leveren om de administratie ertoe aan te zetten voor onze schooldirecties snel en efficiënt werk te leveren.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mevrouw de voorzitter, ik stel vast dat de minister en de heer De Meyer de opvolging van de resolutie op een creatieve en voluntaristische wijze invullen.

In het Vlaams Parlement worden we in eerste instantie met de ontwerpen van decreet geconfronteerd. In de resolutie staat duidelijk 1 mei als uiterste indieningsdatum vermeld. Van de drie door de minister vermelde decreten is er slechts eentje op tijd ingediend. Het gaat dan om het ontwerp van decreet betreffende de werkingsbudgetten voor het basis- en secundair onderwijs.

Onderwijsdecreet XVIII heeft de leden van het Vlaams Parlement vorige week bereikt. Het is vandaag 20 mei 2008. Dat betekent dat het omstreeks 16 mei 2008 is toegekomen. Als het enkele dagen voordien is ingediend, gaat het om 10 mei 2008 en niet om 1 mei 2008.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer Tavernier, dat ontwerp van decreet is voor 1 mei 2008 ingediend. Het duurt gewoon even voor het bij u raakt.

De heer Jef Tavernier: Het gaat niet enkel om dit ontwerp van decreet. *(Opmerkingen van minister Frank Vandenbroucke en van de voorzitter)*

Dat is een bijkomende reden om tijdig in te dienen.

Wat de uitvoeringsbesluiten betreft, beroept de minister zich vooral op de ijver van zijn medewerkers. Ze zullen de komende weken alvast niet in slaap vallen. Ik hoop dat ze ook tijdig met vakantie zullen kunnen gaan. *(Opmerkingen)*

De voorzitter: Mevrouw Michiels heeft het woord.

Mevrouw An Michiels: Ik hoor de minister graag zeggen dat zijn medewerkers zich niet zullen vervelen. Ik twijfel daar niet aan. Ik denk evenwel dat de directies zich zeker niet zullen vervelen. Het is vooral aan hun inspanningen tijdens de vakantie te danken of een schooljaar op 1 september goed kan beginnen. We kunnen hier nog 50 keer dezelfde vragen stellen en 56 keer te horen krijgen dat het al beter dan vorig jaar verloopt. Zij moeten tijdens de vakanties kunst- en vliegwerk verrichten om alle zaken in orde te krijgen. Ik hoor u graag zeggen dat er 'maar' tien omzendbrieven zijn, maar zij moeten dat wel allemaal opvolgen, ofwel in de drukste periode – het einde van het schooljaar –, ofwel in de periode waarin ook zij verdienen om er eens tussenuit te zijn.

Wij fixeren ons misschien op de datum van 1 mei, maar zij hebben daar weinig boodschap aan als het zolang duurt voor de zaken bij hen komen.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer Tavernier, ik apprecieer dat u mij voluntaristisch noemt, maar uw bemerking over de interpretatie van de resolutie klopt niet. In de resolutie staat heel duidelijk de datum van indiening in het parlement vermeld, en niet de datum waarop wij, de parlementsleden, die krijgen. Daar kunnen eventueel twee of meer dagen tussen zitten.

Als het over de omzendbrieven gaat, hoop ik dat het gesprek dat we hier in de commissie hebben, er kan toe bijdragen dat zoveel mogelijk omzendbrieven en besluiten voor 25 juni in de scholen raken. We moeten nu nog geen conclusies maken over de datum van 25 juni en daarna.

Ik zal dit in elk geval verder blijven opvolgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Erik Tack tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het voornemen van de federaal minister van Volksgezondheid om de bestaande contingentering van het aantal artsen uit te breiden

De voorzitter: De heer Tack heeft het woord.

De heer Erik Tack: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in 1996 besliste de federale regering om over te gaan tot een contingentering van het aantal artsen en tandartsen, door vanaf 2004 het aantal artsen en tandartsen te beperken dat tot het beroep wordt toegelaten via het RIZIV. Elke arts en tandarts die de geneeskunde of de tandheelkunde wil beoefenen, moet immers over een RIZIV-nummer beschikken om zijn prestaties en de door hem voorgeschreven medicaties, onderzoeken en behandelingen te kunnen laten terugbetalen. Wie buiten het contingent valt, krijgt geen RIZIV-nummer.

De planningscommissie Medisch Aanbod kreeg de opdracht de grootte van het contingent te bepalen. Aangezien onderwijs een gemeenschapsbevoegdheid is, was het aan de gemeenschappen om actie te ondernemen om te vermijden dat er zich zeven jaar later veel te veel afgestudeerde artsen of tandartsen zouden aanmelden bij het RIZIV voor het verkrijgen van een RIZIV-nummer. Het was dus noodzakelijk het aantal afgestudeerde artsen af te stemmen op het door de federale regering bepaalde contingent.

In Vlaanderen werd in 1997, een jaar na het besluit tot contingentering, beslist om een centraal toelatingsexamen in te voeren voor de studies geneeskunde en tandheelkunde. Door vooraf 'Kennis en Inzicht in de Wetenschappen' en 'Informatie Verwerven en Verwerken' bij deze abiturienten te toetsen, wou men voorkomen dat jonge mensen na vijf jaar studie, voor de tandartsen, en zeven jaar studie, voor de geneesheren, niet beroepsmatig zouden kunnen functioneren, of met andere woorden een diploma zouden verwerven zonder dat ze in het systeem konden meedraaien. Men wou tevens het aantal afgestudeerden beperken. In het Vlaams Parlement stelde toenmalig minister Luc Van den Bossche dat hij het niet op zijn geweten wou hebben dat Vlaamse jongeren hun beroep niet zouden kunnen uitoefenen.

Zoals zoveel andere dossiers in dit land kreeg ook dit dossier een communautaire tint. Terwijl Vlaanderen zijn verantwoordelijkheid nam en een toelatingsexamen invoerde, gebeurde er in Wallonië niets. Daar ging men niet over tot het inrichten van een toelatingsexamen. De opeenvolgende Franstalige ministers van Onderwijs maakten geen aanstalten om het aantal studenten effectief en efficiënt te beperken.

Toen Vlaanderen het toelatingsexamen invoerde, zouden de Franstaligen na het derde jaar een beperking invoeren. In de praktijk kwam daar echter niets van terecht. Pas vanaf 2003, zes jaar nadat Vlaanderen zijn verantwoordelijkheid had genomen, werd aan Franstalige kant een regeling opgesteld door de invoering van een examen na het eerste jaar.

Over de contingentering van het aantal artsen werd in dit Vlaams Parlement al een en ander gezegd, hoewel het in feite federale materie is. De Vlaamse Regering wijdde er zelfs een passage aan in het regeerakkoord: "Wij houden nauwlettend de problematiek van de contingentering van het aantal artsen in het oog en stellen alles in het werk opdat er toekomstgericht een optimaal medisch zorgaanbod gegarandeerd wordt."

Op dit ogenblik is het contingent vastgelegd op 700 artsen, waarvan 60 percent in Vlaanderen en 40 percent in Wallonië, goed voor respectievelijk 420 en 280 artsen. De planningscommissie Medisch Aanbod heeft de vorige federale minister van Volksgezondheid, de heer Rudy Demotte, aanbevolen om het aantal geregistreerde artsen tegen 2013 op te trekken tot 1025 en tegen 2015 tot 1230.

Gevolg gevend aan die aanbeveling kondigde huidig federaal minister van Volksgezondheid, mevrouw Laurette Onkelinx aan dat ze de numerus clausus voor toekomstige geneesheren opnieuw wil versoepelen. Door die ingreep zouden vanaf 2015 jaarlijks 1230 artsen een vervolgopleiding tot huisarts of specialist kunnen volgen. De federale ministerraad heeft dat voorstel intussen ook goedgekeurd.

Op die manier wil de federale regering mijns inziens vooral de boventallige Waalse en Brusselse artsen alsnog een erkenning geven. Nochtans zegt het gezond verstand dat elke beslissing in dit verband moet worden genomen op basis van de effectieve nood aan artsen. Na Griekenland heeft België nog steeds het hoogste aantal artsen in de Europese Unie. Niet alleen het Syndicaat van Vlaamse Huisartsen protesteert tegen de voornemens van minister Onkelinx, ook professor Jan De Maeseneer van de UGent zegt dat het versoepelen van de contingentering geen oplossing biedt voor het tekort aan huisartsen. Ook hij gelooft dat de maatregel vooral bedoeld is om het teveel aan afgestudeerde Franstalige artsen te regulariseren.

Er is ook nog steeds geen duidelijkheid over het aantal actieve artsen in België. Minister Onkelinx kondigde zelf recent aan dat eind 2008 een diepgaande studie van het kadaster van de geneesheren beschikbaar zou zijn. Het is dan ook hoogst verwonderlijk dat men nu al beslist om de contingentering te versoepelen, terwijl men niet weet hoeveel actieve artsen er zijn. Het is evident dat er pas een meer onderbouwde planning kan worden uitgevoerd nadat die studie afgerond is.

Het is geweten dat Wallonië reeds veel jaren kampt met een overtal aan afgestudeerde artsen die door dat contingent niet aan de bak komen. De voorgestelde maatregel lijkt dan ook vooral bedoeld om het overtal aan afgestudeerde artsen in Franstalig België een kans te geven om het beroep uit te oefenen, veeleer dan om het zogezegde tekort aan artsen weg te werken.

In haar antwoord op een interpellatie van de heer Koen Bultinck stelde minister Onkelinx: “Je poursuivrai la concertation avec les deux Communautés”, vertaald “Ik zal de concertatie met de twee gemeenschappen voortzetten.” Mijnheer de minister, in hoeverre werd de Vlaamse Regering reeds geïnformeerd over of betrokken bij de beslissing om de contingentering te versoepelen? Hoe verliep deze concertatie? Wat was de inhoud van deze concertatie? Wat is het standpunt van de Vlaamse Regering ter zake?

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mijnheer de minister, u herinnert zich wellicht dat een van de eerste discussies die we in deze legislatuur gevoerd hebben, vooral ging over de problematiek van de contingentering. Er is ook terecht een passage opgenomen in het regeerakkoord om een aantal zorgen ter zake te onderschrijven. In dat debat kon u ook bogen op de expertise die u hebt opgedaan als toenmalig bevoegd minister op het federale niveau.

We hebben de contingentering van artsen en tandartsen, en nadien ook kinesisten en dergelijke, destijds opgenomen in het regeerakkoord omdat het hier over een heel belangrijke maatschappelijke materie gaat: op welke manier organiseren wij onze geneeskunde? Op welke manier kunnen wij zorg blijven dragen? Op welke manier kunnen wij een optimaal aanbod verzekeren, waarbij je zowel rekening houdt met de kostprijs als met de noodwendigheden in een samenleving?

Om die reden hebben we steeds gesteld dat dit op een correcte en eerlijke manier moest worden opgevolgd. Evoluties ter zake moeten bovendien tijdig gedetecteerd worden. Je kunt de artsenopleiding niet zomaar bijsturen in een tijdspanne van een paar jaar. Doordat de opleiding lang duurt en zeer intens is, moet je nu maatregelen nemen om de uitstroom over negen à tien jaar te beïnvloeden.

Ik ben zeer bezorgd over een aantal evoluties. Het is natuurlijk aan onze federale collega's om daar vragen over te stellen, en dat gebeurt ook, maar toch blijf ik met een aantal vragen zitten. Ten tijde van minister Van den Bossche verdedigden we de manier waarop we de contingentering wilden aanpakken, maar ook toen hebben we ons afgevraagd of iedereen zijn verantwoordelijkheid wel op dezelfde manier zou nemen.

Minister Van den Bossche heeft destijds terecht gesteld dat we iets moesten doen aan de instroom. Daar werden

ook wel een aantal bemerkingen bij geformuleerd. Niet iedereen die start, wordt finaal ook arts. Niet iedereen die de opleiding start, blijft in ons land. Er zijn ook een aantal buitenlandse studenten. Er zijn ook Vlaamse studenten die de geneeskunde niet via een RIZIV-nummer uitoefenen en die bijvoorbeeld naar het buitenland gaan enzovoort. Al die zaken zorgen ervoor dat je de uitstroom niet strikt kunt bepalen. Maar goed, we zijn destijds die weg ingeslagen. En dan komen een aantal recente evoluties mij toch wel zeer vreemd over.

Ik sluit mij dan ook graag aan bij de vraagsteller. In hoeverre is er overleg geweest met de Vlaamse Gemeenschap? Ik heb vernomen dat de Vlaamse Gemeenschap ook aanwezig is in de planningscommissie. Op welke manier kunnen wij een aantal evoluties daar mee ondersteunen? Ik stel ook vast dat men van 700 naar 1025 en zelfs 1230 artsen wil gaan. Moet ik daaruit afleiden dat wij ons elf jaar geleden vergist hebben? Of zijn die getallen gebaseerd op evoluties die we op dat moment niet konden inschatten?

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de problematiek van het aantal artsen, de contingentering en de numerus clausus is zeer complex, al was het maar omdat er een grote tijdspanne ligt tussen het aanvatten van de studies en de eerste uitoefening van het beroep. Bovendien weet je maar weinig over de slaagkansen en is de manier waarop men het beroep uitoefent, geëvolueerd.

We worden hier geconfronteerd met een groep studenten die de studies aanvat met de verwachting dat zij op het einde van de studies het beroep ook daadwerkelijk kunnen uitoefenen. We kunnen dat echter maatschappelijk niet garanderen.

Dit is iets zeer moeilijks. In het kader van de contingentering wordt een prognose gemaakt van het aantal artsen dat nodig zal zijn binnen x aantal jaar. Op basis daarvan hebben we in de twee gemeenschappen gekozen voor een verschillend systeem: de een werkt met een toelatingsexamen, de ander met een contingentering op het einde van de studies. We hebben altijd problemen gehad met de numerus clausus.

Minister Frank Vandenbroucke: Dat is ingevoerd onder voormalig minister Magda Aelvoet.

De heer Jef Tavernier: Ik heb nooit gezegd dat ik er volledig tegen was. Ik ben genuanceerd in wat ik zeg.

Over de berekening is met mijn voorgangster heel wat discussie geweest. Er wordt gewerkt met parameters waarvan we hoopten dat die correct zouden zijn. We moeten ons nu de vraag stellen of we toen niet te streng

zijn geweest. Als we niet te streng zijn geweest en de behoefte niet correct hebben ingeschat, durven we dat dan toegeven? Op dit moment is er op federaal niveau sprake van om een groter contingent toe te laten. Aanvaardt u dat we vroeger misschien wat te streng zijn geweest en te nauw hebben gerekend? We geven een algemeen cijfer, maar het zou erg zijn als er voor bepaalde categorieën artsen een te groot aantal kandidaten is, terwijl er voor andere categorieën zoals huisartsen een tekort is. Dit zou betekenen dat het systeem ergens fout is. De eerstelijnszorg en de huisartsen zijn belangrijk.

Mijnheer de minister, wat is de stand van zaken in het overleg? Wat heeft een eventuele verhoging van diegenen die worden toegelaten tot RIZIV-erkenning voor gevolg voor onze selectiesystemen bij het begin van de studies voor arts? Moet er een aanpassing gebeuren? Waarin voorziet u?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, mijnheer Tack, ik zal eerst uw vragen herhalen. In hoeverre werd de Vlaamse Regering reeds geïnformeerd over of betrokken bij de beslissing om de contingentering te versoepelen? Hoe verliep deze ‘concertation’? Wat was de inhoud van deze ‘concertation’ en is er terdege al een ‘concertation’ bereikt? Wat is het standpunt van de Vlaamse Regering ter zake?

Aangezien dit de vragen zijn, zal mijn antwoord zeer kort zijn, vrees ik. De Vlaamse Regering is in deze kwestie nog niet betrokken geweest. Ik heb, net als mijn Franstalige collega die bevoegd is voor het hoger onderwijs, inmiddels wel een uitnodiging gehad voor een gesprek hierover met minister Onkelinx. Dat gesprek heeft nog niet plaatsgevonden.

Ik beschik overigens ook niet over meer informatie dan wat u en de collega’s hierover te weten konden komen via de pers en via de verslagen van de verschillende betogen over dit onderwerp in Kamer en Senaat. De precieze inhoud van het ontwerp van KB dat minister Onkelinx voorbereidt, is mij met andere woorden nog niet bekend. Ik kan er mij dus eigenlijk ook niet over uitspreken.

Er zijn weliswaar een aantal zaken in de pers verschenen, en die hebben mij inderdaad de wenkbrauwen doen fronsen – om het zacht uit te drukken. Ik vind ze zorgwekkend qua richting. Ik zou toch wel graag de details van de regeling willen zien die minister Onkelinx voor ogen heeft vooraleer mij daar ten gronde over uit te spreken en de Vlaamse Regering uit te nodigen om een standpunt in te nemen. Ik wacht op de ontmoeting met minister Onkelinx, met de bedoeling goed gedocumenteerd te worden. Op basis van die documentatie kan ik de Vlaamse Regering dan een proeve van standpunt voorleggen.

De voorzitter: De heer Tack heeft het woord.

De heer Erik Tack: Mijnheer de minister, vindt u het niet eigenaardig dat minister Onkelinx zegt: “Je poursuivrai la concertation.”? Ik vertaal: “Ik zet de concertatie verder.” Voor mij wil dit zeggen dat er al gesprekken zijn geweest. Als dat niet zo is, moet ze zeggen: “J’entamerai la concertation.” – in vertaling: ik zal de gesprekken beginnen. Ik vind dat een eigenaardig antwoord van minister Onkelinx. Het getuigt van minachting voor de gemeenschappen. Wanneer wordt dit overleg gepland?

U zegt dat u daar niet veel over kunt vertellen, maar ondertussen heeft de federale ministerraad wel beslist om de contingentering uit te breiden. Wat vindt u daarvan? Wat vindt u ervan dat dit is gebeurd zonder dat u of de Vlaamse Regering werden geconsulteerd? We hebben daar een belangrijke taak in via de opleiding tot geneesheer en tandarts. Vindt u dat dit allemaal kan?

U gaat er in uw antwoord nogal gemakkelijk over. U beperkt zich tot mijn vragen en probeert uw antwoord zo kort mogelijk te houden. U wilt misschien niets verkeerd zeggen of iets zeggen dat uw Franstalige broeders en zusters zou irriteren.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik heb daar geen last van.

De heer Erik Tack: Tussen haakjes, ze zijn zeer snel op hun tenen getrapt, veel te snel. Ze mogen voortdurend op onze tenen trappen. Ze mogen doen alsof we niet bestaan. Ze beslissen op federaal niveau zomaar om de cijfers op te trekken, en u zou hier niets mogen zeggen om hen zeker niet te choqueren. Het is als minister uw taak om te antwoorden en te zeggen wat u ervan vindt dat is beslist om de contingentering met ongeveer 50 percent te doen toenemen.

Dit heeft enorme gevolgen voor Vlaanderen. Wat moeten we zeggen aan de mensen die het toelatingsexamen organiseren? Moeten ze plots meer studenten laten slagen? Moeten ze de normen laten dalen om de slaagkansen te bevorderen? Moeten ze mensen toelaten die enkele jaren geleden niet zouden slagen voor het examen? Moet dat allemaal kunnen? U verstopt zich door zo beknopt te antwoorden.

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mijnheer de minister, ik durf het bijna niet te zeggen, maar ik heb begrip voor uw antwoord. Ik begrijp dat u officieel niet veel kunt zeggen, maar ik verwijs opnieuw naar de passus in het regeerakkoord waarbij aan u en de Vlaamse Regering een belangrijke hefboom wordt gegeven om u wel ten volle te mengen in de discussie die een federale

bevoegdheid betreft. De Vlaamse meerderheidspartijen hebben duidelijk gesteld dat we garant willen staan voor een optimaal medisch zorgaanbod. Vanuit dat oogpunt willen we de contingentering opvolgen. Ik hoop dat dit zal gebeuren.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de minister, het is belangrijk na te gaan of er geen tekort aan huisartsen komt. U hebt toen met voormalig minister Aelvoet de contingentering geïnstalleerd. Over hoe dat wordt bereikt, kan gediscussieerd worden. De numerus clausus was iets van het Vlaamse niveau. We hadden met betrekking tot die numerus clausus en de toegang tot de

studies wat meer problemen. Het is wel belangrijk te weten wat het optrekken van het contingent betekent voor de toegang tot studies en het toelatingsexamen. Dat is het meest dringende, los van elke filosofie en commentaar die we daarover kunnen geven.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik kan alleen maar herhalen dat ik het liefst discussieer nadat ik tekst en uitleg heb gekregen van minister Onkelinx. Ik wacht daarop.

De voorzitter: Het incident is gesloten.